

Xavier Solanas



... I m'agrada, i molt, la Plaça Major, que pots trobar pujant des del carrer major per les Escales de l'Àngelus.

Figaró-Montmany: les cases boniques

...el que toca és caminar escales amunt i escales avall entre els carrers en paral·lel...

MARINA MARTORI

Arribo a Figaró-Montmany venint de dalt, de Vic, d'Aiguafreda. Hi arribo seguint una de les carreteres que, aprofitant la vall del Congost, més trenquen el paisatge, la fisonomia i les poblacions del nostre Vallès. Per arribar al poble surto, passo per sota, travesso un parell de carrers, passo per sobre, pel pont i arribo. Aquí, només arribar, ja em quedo enamorada d'una casa bonica a tocar del pont, just davant, que porta per nom Can Xicola.

No serà l'única casa bonica que em trobaré al Figaró-Montmany, de fet, crec que és el poble amb més cases boniques de tota la comarca (amb permís, potser, de Cardedeu). La majoria d'aquestes cases són antigues cases d'estiueig de principis de segle que van ser de famílies benestants barcelonines que, per qüestions de salut, aigües, bellesa natural i paisatgística o potser, també, moda, es van fer construir segones boniques residències aquí, a la vall del Congost i en especial, aquí, a la riba del Montseny.

Cases tan boniques i detallistes com les de Can Gallart i Can Mestre o el Caseriu Gallicant. Cases i casetes de poble que, de costat les unes amb les altres, ocupen els quatre carrers del poble i aconseguen que la visió general sigui agra-

dable, coquetona i bonica.

Em trenca molt, evidentment, el marc del lloc, la ditxosa i també necessària carretera que fa d'espina dorsal del poble i algun bloc de pisos que trobo desafortunat, però la majoria d'edificacions són agradables a la vista, que en aquesta nostra santa comarca ja és molt.

El Figaró-Montmany és un poble ric. Ric en història, en natura, en béns arquitectònics i en cura. I destaco aquest últim perquè m'agrada destacar les coses que es fan bé i al Figaró es té cura del poble i això, com a mínim, vist des de fora, és així i molt. Només cal veure l'acurada documentació i informació del municipi i el seu llegat que es pot trobar a l'oficina de turisme, l'interès per crear rutes turístiques més enllà de l'aperitiu a la terrasseta. Rutes com la dels arbres, la de les fonts, la del Congost, la de la memòria històrica o la meva preferida, l'itinerari literari vinculat a la novel·la Els sots feréstecs de Raimon Casellas, la considerada primera novel·la modernista de la literatura catalana.

Aquesta novel·la, que va ser de lectura obligada en aquells temps d'institut meus, és una de les novel·les cabdals de la nostra literatura i transcórrer en bona part en aquest Figaró d'ara, o més ben dit, aquell Figaró d'abans.

Però tornant al tema, jo parlava de la cura i aquesta cura que treballa l'entorn

El Figaró ha estat terra habitada des de sempre. I en són prova les múltiples construccions o troballes que parlen, precisament, de tota aquesta història. El poblat ibèric, les restes romanes, la Torre de Puigraciós o el Castell de Montmany I, evidentment, l'església de Sant Pere de Vallcàrquera. de tot i més al poble, a la gent.

i el turisme, també cuida les escales, els carrers i el poble en si i dedueixo (i permeteu-me la broma) als avis, perquè si alguna cosa hi ha al Figaró-Montmany són residències de la tercera edat.

Ens costa trobar lloc on deixar el cotxe i després, el que toca és caminar escales amunt i escales avall entre els carrers en paral·lel. Destaco dos racons que m'han agradat moltíssim. Les escaletes del Call de Costa Roja que estan gastades per l'aigua i pel vent i que m'agraden per l'aspecte vell, màgic i també pel nom, que trobo que sona a literari.

I també m'agrada, i molt, la Plaça Major, que pots trobar pujant des del carrer major per les Escales de l'Àngelus. I aquestes escales, que tenen molta història, entre pèrgoles, plantes i carrers, es veuen precioses, i la bonica i tranquil·la plaça, fan un conjunt agradable, que convida a pujar, seure, baixar i pujar i gaudir una mica d'aquest ventet fred que bufa per aquí, al congost, entre el Montseny i els Cingles de Bertí.

El Figaró ha estat terra habitada des de sempre. I en són prova les múltiples construccions o troballes que parlen, precisament, de tota aquesta història. El poblat ibèric, les restes romanes, la Torre de Puigraciós o el Castell de Montmany I, evidentment, l'església de Sant Pere de Vallcàrquera.

D'aquesta església n'és famosíssim el retaule, que tot i ser de Sant Pere, es pot gaudir a l'església parroquial de Sant Rafael. Després de reconstruir-lo i arreglar-lo, es va creure que faria de més bon conservar i que el podria gaudir més gent a l'església més del poble. El retaule és del s. XVI i val la pena d'observar-lo perquè és un petit regal del temps.

Sortint del poble m'enduc un bon regust de boca que encara es veu més potentat quan la ginesta m'acomia, amb un groc intensíssim, a la Font dels Gitanos.